

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/12/2019
Identifikačné číslo spisu: 5917010269
Dátum vydania rozhodnutia: 14.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5917010269.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Aleny Šiškovéj, v trestnej veci obvineného U. C., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Tr. zák., vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 1T/55/2017, na neverejnom zasadnutí konanom 14. mája 2019 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 16. januára 2018, sp. zn. 1To/132/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného U. C. s a odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej tiež „okresný súd“) z 11. októbra 2017, sp. zn. 1T/55/2017 bol obvinený U. C. uznaný vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Tr. zák., na skutkovom základe, že:

dňa 11.08.2016 v čase okolo 17.15 h v M. na sídlisku Y. v pohostinstve D. v miestnosti, kde sú hracie automaty fyzicky zaútočil na R. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v M., D. XXXX/XX a to tak, že ho päťou ruky jedenkrát udrel do zadnej časti hlavy, následne sa začal poškodený brániť, pričom došlo ku zápasu medzi ním a obvineným, tieto osoby boli od seba oddelené, pričom po chvíli v druhej miestnosti pohostinstva D. opäť obvinený zaútočil na poškodeného a to tak, že sa ku nemu rozbehol, mal obidve ruky zovreté v päť a zdvihnuté vo vrchnej časti tela, snažil sa poškodeného udrieť rukou, avšak ten sa uhol a úder dopadol na jeho plece, potom v rámci sebaobrany poškodený obvineného jedenkrát udrel, pri tomto fyzickom útoku bolo spôsobené R. B. zranenie, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrovanie a ktoré ho obmedzovalo v obvyklom spôsobe života počas 5 dní a vyžiadalo si práceneschopnosť v trvaní 6 dní, pričom obvinený bol dňa 04.12.2015 za obdobný čin postihnutý Okresným úradom v Ružomberku pokutou vo výške 50.-€ pod číslom OU-RK-OVVS-2015/008481.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 42 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. § 37 písm. h) Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Súčasne mu uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu

na 3 (tri) roky. Okresný súd zrušil výroky o treste uložené obvinenému, právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/85/2016 z 30. novembra 2019, právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 0T/45/2016 z 13. novembra 2016, právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 35T/128/2016 z 31. januára 2017 a zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušované rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Obvinenému tiež uložil povinnosť zaplatiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s. IČO: 35 937 874, škodu vo výške 30,73 Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením zo 16. januára 2018, sp. zn. 1To/132/2017 podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obhajcovi obvineného doručené 12. marca 2018 a obvinenému 26. marca 2018, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 20. marca 2018 dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), d), g) a i) Tr. por., t. j. z dôvodu, že malo byť zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.), hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené podmienky (§ 371 ods. 1 písm. d) Tr. por.), dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.) a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.). Spis bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený na rozhodnutie o podanom dovolaní 21. februára 2019.

Dovolateľ v dovolaní predovšetkým namietal, že v konaní pred okresným súdom neboli splnené podmienky pre vykonanie hlavného pojednávania dňa 11. októbra 2017 v neprítomnosti obvineného. V tejto súvislosti tvrdil, že sa mal riadne ospravedlniť z predchádzajúceho termínu hlavného pojednávania vytýčeného na deň 25. septembra 2017, keď okresnému súdu zaslal potvrdenie o práceschopnosti a keď si okresný súd následne vyžiadal správu od ošetrojúceho lekára obvineného, mal okresný súd vyčkat' na doručenie predmetnej správy. Správa ošetrojúceho lekára bola okresnému súdu podľa podacej pečiatky na č. l. 149, doručená dňa 3. októbra 2017 (pozn.- dovolacieho súdu). Podľa názoru obvineného predmetná lekárska správa zo dňa 29. septembra 2017 (č. l. 149) preukazuje, že nebol schopný zúčastniť sa aj hlavného pojednávania dňa 11. októbra 2017. Nebolo teda možné vykonať hlavné pojednávanie v tento deň v jeho neprítomnosti, pretože mu to neumožňoval jeho zdravotný stav a okresný súd nemal ustálené, či sa jeho zdravotný stav medzičasom nezmenil. Obvinený taktiež namietal, že predmetná správa nebola oboznámená čítaním a okresný súd mal nevhodne zvoliť termín nasledujúceho hlavného pojednávania dňa 11. októbra 2017. Z vyššie uvedených dôvodov neboli splnené podmienky pre vykonanie hlavného pojednávania pred okresným súdom, čím malo byť porušené právo obvineného na obhajobu, ako aj jeho právo na spravodlivý proces.

V ďalšej časti dovolania obvinený namietal, že odvolací súd nerozhodol o jeho návrhoch na vykonanie dokazovania, keď na verejnom zasadnutí o odvolaní, ním navrhované dôkazy nevykonal a ani o nich procesne žiadúcim spôsobom odvolací súd nerozhodol.

Podľa názoru obvineného dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu sú založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., pretože neboli splnené zákonné podmienky pre čítanie jeho výpovede z prípravného konania, obvinený neudelil súhlas pre čítanie výpovedí svedkov z prípravného konania a nebol daný ani výslovný súhlas prokurátora. Dovolateľ ďalej prezentoval právny názor, že po zmene právnej kvalifikácie skutku, bolo povinnosťou okresného súdu svedkov znovu predvolať, poučiť a vypočúť na hlavnom pojednávaní. V súvislosti s vykonávaním listinných dôkazov obvinený vyslovil domnienku, že tieto dôkazy neboli vykonané ich čítaním v zmysle § 269 Tr. por. a poukázal na zvukový záznam z hlavného pojednávania zo dňa 11. októbra 2017. V danej veci nebol vyhotovovaný zvukový záznam z hlavného pojednávania, ale písomná zápisnica diktovaním a o tejto forme zaznamenávania hlavného pojednávania rozhodol samosudca okresného súdu opatrením podľa § 58 ods. 3 Tr. por. (č. l. 152, pozn. dovolacieho súdu).

Obvinený ďalej nachádzal nezákonnosť vykonaných dôkazov v tom, že na hlavnom pojednávaní nebol prehraný CD nosič obsahujúci obrazový záznam z miesta činu a bol len prečítaný písomný úradný záznam o obsahu predmetného CD nosiča a takýto postup považuje za rozporný s § 2 ods. 10 a ods. 19 Tr. por.

Za zásadný nedostatok zistenia skutkového stavu obvinený považuje aj to, že v trestnom konaní nebol prostredníctvom znaleckého dokazovania zisťovaný jeho duševný stav v čase spáchania skutku, pričom už z výpovede svedka R. B. je zrejmé, že v čase spáchania skutku „boli spíť“ a matka obvineného v rámci konania o dohode a vine a treste, telefonicky oznámila orgánom činným trestnom konaní, že jej syn-obvinený je toho času v Centre pre liečbu drogových závislostí v C. X. (č. 1. 93). Podľa obvineného súdy v základnom konaní nedostatočne zisťovali jeho duševný stav, čo môže mať dopad na posúdenie otázky jeho trestnej zodpovednosti (§ 23 Tr. zák.), môže byť dôvodom pre mimoriadne zníženie trestu (§ 39 ods. 2 písm. c) Tr. por.), byť dôvodom pre ustanovenie obhajcu súdom podľa § 37 ods. 2 Tr. por. a môže byť významné pri uložení ochranného liečenia. Vykonanie znaleckého dokazovania ohľadom duševného stavu navrhoval aj v odvolacom konaní, pričom krajský súd znalecké dokazovanie nevykonal a ani nerozhodol o návrhu na vykonanie dokazovania.

Napokon obvinený mimo rámca výslovne uvedených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), d), g) a i) Tr. por. namietal, že súdy pri určovaní druhu a výmery trestu, prihliadali aj na predchádzajúce priestupkové postihnutia a odsúdenia, ktoré už boli zahľadené. Obvinený taktiež vyslovil svoje pochybnosti a výhrady voči odôvodneniu rozsudku okresného súdu, ktoré pokladá za zmätočné najmä z toho dôvodu, že obsahuje aj reakciu súdu na skutočnosti, ktoré nastali až po jeho vyhlásení napr. doručenie plnomocenstva pre zvoleného obhajcu.

V podstate z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu a rozsudkom okresného súdu bol v jeho neprospech porušený zákon, aby následne dovolací súd uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Obvinený v podanom dovolaní súčasne žiadal o odklad výkonu rozhodnutia v zmysle § 380 ods. 4 Tr. por.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Ružomberok, ktorá uviedla, že hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného v súlade so zákonom, obvinený bol usvedčený z trestnej činnosti procesne správne zabezpečenými a vykonanými dôkazmi a rozhodnutie je založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku. Vzhľadom na to, že nezistila relevantné porušenia hmotnoprávnych alebo procesnoprávnych predpisov navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol podľa § 383 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne zistil, že v prípade dovolania U. C. je zrejmé, že nie sú naplnené ním uplatnené dôvody dovolania, a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol na neverejnom zasadnutí.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne daných

procesných a hmotnoprávných vád, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, resp. jeho procesný výsledok.

Jednotlivé dovolacie dôvody, ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú zákonom dané taxatívne, teda formou uzavretého výpočtu, pričom z hľadiska obsahu, dôvody dovolania (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por.), v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, sú koncipované podstatne užšie. Dôvody dovolania sú teda užšie a striktne obmedzené, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota a nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a aby dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

V neposlednom rade rozsah prieskumnej činnosti v dovolacom konaní súdom je v porovnaní s odvolacím konaním, taktiež obmedzený (§ 385 a § 386 Tr. por.), v dôsledku čoho významnú rolu v dovolacom konaní zohráva vymedzenie vád, resp. chýb zo strany dovolateľov, ktoré majú naplňať niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. K otázke vymedzenia vád, resp. chýb, dovolací súd vo svojej konštantnej a stabilnej judikatúre (R 120/2012-II) uvádza „Ak chýbám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.“. K otázke vymedzenia vád, resp. chýb a ich priradenia k jednotlivým dovolacím dôvodom pozri aj R 120/2012-I a R 120/2012-III. Na uvedenú a publikovanú judikatúru dovolací súd poukazuje aj z toho dôvodu, že obvinený svoju doterajšiu argumentáciu prezentovanú v základnom trestnom konaní pred okresným a krajským súdom, nedostatočne prispôbil dovolaciemu konaniu a vo svojom dovolaní uvádzal celý rad údajných procesných vád a chýb skutkovej povahy, ktoré nemožno podriaďiť pod žiaden z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle vyššie citovaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. poníma ako súbor viacerých procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup orgánov činných v trestnom konaní pri reakcii na uplatnenie obhajovacích práv obvineným a obhajcom. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože relevantným dovolacím dôvodom v zmysle tohto zákonného ustanovenia nie je akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len také porušenie tohto práva, ktoré z hľadiska následkov, dopadov porušenia na výsledok konania, treba pokladať za zásadné porušenie práva na obhajobu. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde napr. vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Z obsahu dovolania obvineného v súvislosti s vyššie uvedeným dovolacím dôvodom (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) vyplývajú predovšetkým jeho výhrady k tomu ako sa odvolací súd vysporiadal s jeho návrhmi na doplnenie dokazovania pred odvolacím súdom. K tejto otázke trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu vyjadrilo svoj právny názor v rozhodnutí publikovanom ako R 43/2018 nasledovne „Ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby návrh formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol (na rozdiel od súdu prvého stupňa konajúceho na hlavnom pojednávaní. Z hľadiska zachovania práv obhajoby [čomu zodpovedá aj dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal; k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením“. Uvedené právne závery

platia aj v trestnej veci obvineného, nakoľko odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (str. 6, prvý odsek) k návrhom obhajoby na doplnenie dokazovania týkajúcich sa preukázania ospravedlnenia neúčasti obvineného na hlavnom pojednávaní (§ 120 ods. 2 Tr. por.) uviedol, že je irelevantná a reagoval aj na návrhy obhajoby smerujúce k znaleckému skúmaniu duševného stavu obvineného v čase skutku (str. 7, prvý odstavec). Pre porovnanie rozdielov medzi procesne dostačujúcou reakciou súdu na návrhy na vykonanie dokazovania pred súdom prvého a druhého stupňa porovnaj aj R 116/2014 a R 43/2018.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Zákonné podmienky pre vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného upravuje predovšetkým § 252 ods. 2 Tr. por. a ods. 3 Tr. por.

Podľa § 252 ods. 2 Tr. por., v neprítomnosti obžalovaného môže súd hlavné pojednávanie vykonať, len ak súd má za to, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného a pritom

- a) obžaloba bola obžalovanému riadne doručená a obžalovaný bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný,
- b) obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa o skutku, ktorý je predmetom obžaloby, pred orgánom činným v trestnom konaní a boli dodržané ustanovenia o vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní a obvinený bol upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania,
- c) obžalovaný bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený,
- d) obhajca obžalovaného, ktorý je pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ktorého spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, vyhlási, že netrvá na osobnom výsluchu obžalovaného.

Podľa § 252 ods. 3 Tr. por., hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného nemožno konať, ak je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov. To neplatí, ak obžalovaný výslovne odmietol účasti na hlavnom pojednávaní alebo výslovne požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti.

Z obsahu predloženého súdneho spisu vyplýva, že obžaloba bola obvinenému riadne doručená 31. augusta 2017 (č. l. 127), obvinený mal možnosť vyjadriť sa ku skutku po doručení obžaloby, trestného rozkazu a súdnej výzvy podľa § 240 ods. 3, ods. 4, ods. 5 Tr. por. (č. l. 127), obvinený bol taktiež upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrh na doplnenie dokazovania dňa 3. marca 2017 (č. l. 83 vyšetrovacieho spisu) a obvinenému bolo dňa 28. septembra 2017 (č. l. 140) doručené predvolanie na hlavné pojednávanie na termín určený na 11. októbra 2017 s upozornením, že sa môže vykonať aj v jeho neprítomnosti (§ 252 ods. 2 Tr. por.). Zároveň obvinený bol trestne stíhaný na slobode a v jeho veci nešlo o trestný čin, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov (§ 253 ods. 3 Tr. por.). Žiada sa taktiež dodať, že obvinený bol podľa obsahu súdneho spisu predvolávaný spolu s upozornením, že je jeho zákonnou povinnosťou za účelom ospravedlnenia svojej neúčasti na hlavnom pojednávaní zo zdravotných dôvodov, predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav obvineného neumožňuje účasť na hlavnom pojednávaní, bez ohrozenia života, alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu, alebo z dôvodu nebezpečenstva šírenia nebezpečnej nákazlivej choroby (§ 120 ods. 2 Tr. por.). Na uvedenú zákonnú povinnosť a podobu ospravedlnenia neúčasti bol obvinený opakovane upozorňovaný v predvolaniach na hlavné pojednávanie určeného na deň 25. septembra 2017, ako aj neskôr na deň 11. októbra 2017 a uvedená povinnosť zo strany obvineného nebola nikdy zákonným spôsobom splnená.

Pre pripomenutie priebehu udalostí je potrebné uviesť, že obvinený sa snažil svoju neúčasť na skoršom hlavnom pojednávaní dňa 25. septembra 2017 ospravedlniť práceneschopnosťou avizovanou vopred zaslaným e-mailom (č. l. 138) a po odročení hlavného pojednávania na termín 11. októbra 2017, doručil až následne okresnému súdu potvrdenie o práceneschopnosti (č. l. 148). Následné vyžiadanie si správy

od ošetrojúceho lekára obvineného zo strany súdu (teda sa nejednalo o aktivitu obvineného), po nedostatočnom ospravedlnení neúčasti na skoršom termíne hlavného pojednávania, možno pokladať za prejav zhovievavosti súdu vo vzťahu k skoršiemu termínu hlavného pojednávania dňa 25. septembra 2017, pretože obvineným dodatočne (až 26. septembra 2017) predložené potvrdenie o práceneschopnosti (č. l. 148) nie je rovnocenné s potvrdením ošetrojúceho lekára vystaveným v zmysle § 120 ods. 2 Tr. por., a to minimálne z toho dôvodu, že nie každá práceneschopnosť neumožňuje účasť na hlavnom pojednávaní. O prejav zhovievavosti okresného súdu sa jednalo najmä z toho dôvodu, že zákonné podmienky pre vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného (§ 252 ods. 2 a ods. 3 Tr. por. + nedostatočné ospravedlnenie neúčasti obvineného) boli formálne splnené na hlavnom pojednávaní 25. septembra 2017. Pokiaľ ošetrojúci lekár na žiadosť súdu vyhotovil dňa 29. septembra 2017 správu (č. l. 149), podľa ktorej zdravotný stav obvineného mu neumožňuje zúčastniť sa hlavného pojednávania, tak uvedená správa neinformovala súd o jeho budúcim zdravotnom stave, ale jeho zdravotnom stave v čase vypracovania. Po doručení predvolania (č. l. 144) obvineného dňa 28. septembra 2017 na hlavné pojednávanie určené na deň 11. októbra 2017, vrátane zákonných upozornení na možnosť jeho vykonania v neprítomnosti obvineného, ako aj na povinnosť a formu ospravedlnenia neúčasti, obvinený dňa 9. októbra 2017 zaslal okresnému súdu iba elektronickú správu (bez potvrdenia ošetrojúceho lekára podľa § 120 ods. 2 Tr. por.), prostredníctvom ktorej chcel ospravedlniť svoju neúčasť na hlavnom pojednávaní z dôvodu pretrvávajúcej práceneschopnosti.

Na poklade vyššie uvedeného je zrejmé, že v trestnej veci obvineného boli splnené zákonné podmienky (§ 252 ods. 2 a ods. 3 Tr. por.) pre vykonanie hlavného pojednávania 11. októbra 2017 v jeho neprítomnosti. Obvinený napriek opakovaným upozorneniam na možnosť vykonania hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti, ako aj na povinnosť a formu ospravedlnenia (§ 120 ods. 2 Tr. por.), svoju neúčasť na hlavnom pojednávaní dňa 11. októbra 2017 riadne (včasným doručením potvrdenia podľa § 120 ods. 2 Tr. por.) neospravedlnil. Teda obvineným uplatňovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. je neopodstatnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V súvislosti s vyššie uvedeným dovolacím dôvodom obvinený predovšetkým namietal, že neboli splnené zákonné podmienky pre čítanie jeho výpovede z prípravného konania, neudelil súhlas pre čítanie výpovedí svedkov z prípravného konania a nebol daný ani výslovný súhlas prokurátora. V tejto súvislosti dovolací súd konštatuje neopodstatnenosť týchto väd, nakoľko v posudzovanej trestnej veci boli splnené podmienky pre vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného a v takom prípade v zmysle § 252 ods. 5 a § 258 ods. 4 Tr. por. je možné čítať zápisnice o výpovediach svedkov a obvineného z prípravného konania aj bez súhlasu obvineného. Pokiaľ obvinený argumentoval, resp. prezentoval svoj právny názor, že po zmene právnej kvalifikácie skutku, bolo povinnosťou okresného súdu znovu predvolať, poučiť a vypočuť svedkov na hlavnom pojednávaní, tak táto jeho argumentácia nemá oporu v Trestnom poriadku. K domnienke obvineného o nemožnosti prečítania takého množstva listinných dôkazov za pomerne krátku dobu hlavného pojednávania, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 269 Tr. por., v zmysle ktorého sa listinné dôkazy nemusia čítať celé, ale postačuje iba čítanie častí listiny týkajúcej sa dokazovanej skutočnosti. Pokiaľ obvinený namietal nezákonnosť vykonania dôkazu - CD nosiča obsahujúci obrazový záznam z miesta činu, tak uvedený dôkaz nebol v základnom konaní vykonaný prehraním a na jeho podklade teda ani nebola konštatovaná jeho vina. Vina obvineného bola konštatovaná predovšetkým na podklade výpovedí priamych svedkov, s obsahom ktorých korešpondovali aj výsledky znaleckého dokazovania. Touto argumentáciou sa obvinený pohybuje mimo rámca prípustných dovolacích dôvodov. Rovnako tak aj pokiaľ ide o jeho argumentáciu o údajnej zmätočnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu, keď, podľa jeho názoru, má obsahovať nezákonné skutočnosti, ktoré nastali po jeho vyhlásení. V tejto súvislosti dáva obvinenému dovolací súd do pozornosti, že povinnou obsahovou náležitosťou rozsudku je dátum a miesto vyhlásenia rozsudku (§ 163 ods. 1 písm. b) Tr. por.), pričom verejné vyhlásenie rozsudku obsahuje iba podstatnú časť odôvodnenia (§ 171 ods. 2 Tr. por.) a ústne odôvodnenie rozsudku musí byť v zhode (§ 172 ods. 1 Tr. por.), ale nie je totožné s písomným odôvodnením rozsudku (§ 168 Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a sice, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Dovolací súd hodnotí zistený skutkový stav vyjadrený v tzv. skutkovej vete v rámci konania o dovolaní len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu súdmi nižších stupňov. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu súdmi v základnom, pôvodnom konaní, dovolací súd nesmie skúmať a meniť. Preto všetky námietky, ktorými obvinený napádal úplnosť zisteného skutku vyjadreného v tzv. skutkovej vete rozsudku okresného súdu alebo smerujúce proti hodnoteniu dôkazov, na podklade ktorých súdy v základnom konaní ustálili skutkový stav, sú v dovolacom konaní irelevantné a nemožno ich podriaďiť pod žiaden z uplatnených dovolacích dôvodov. To predovšetkým platí pre argumentáciu obvineného, že v základnom konaní bol nedostatočne zistený jeho duševný stav v čase spáchania skutku.

Na záver dovolací súd v súvislosti s námietkou, že pri ukladaní druhu a výmery uloženého trestu odňatia slobody súdy prihliadali aj na bližšie nešpecifikované predchádzajúce priestupkové postihnutia a trestné činy obvineného, ktoré už mali byť zahladené, dovolací súd dodáva, že uvedenou argumentáciou sa obvinený pohybuje mimo rámca dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. V súvislosti so zahladením odsúdenia a ukladaním trestov platí, že zahladienie odsúdenia alebo zákonná fikcia, že sa na páchatel'a hľadá, ako by nebol odsúdený, nebráni súdu, aby pri hodnotení osoby páchatel'a prizeral na skutočnosť, že páchatel' v minulosti spáchal trestný čin a z tejto skutočnosti vyvodil príslušné závery pokiaľ ide o sklony páchatel'a k trestnej činnosti, možnosť jeho nápravy a pod. (R 6/1975).

Nakoľko dovolateľ U. C. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uvedené dovolacie dôvody ani žiadne iné dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že nevzhliadol dôvody pre postup podľa § 380 ods. 4 Tr. por. na odloženie, resp. prerušenie výkonu trestu obvinenému, preto ani o tejto žiadosti nerozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.